

Trebuie să cerem semne?

Explicație prin exemplul lui Ghedeon

David R. Reid

© SoundWords, Online începând de la: 07.08.2019, Actualizat: 07.08.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Judecători 6

Judecători 6.36-40: Și Ghedeon a spus lui Dumnezeu: „Dacă vrei să salvezi pe Israel prin mâna mea, cum ai zis, iată, voi pune un val de lână în arie; dacă va fi rouă numai pe val și tot ogorul va fi uscat, atunci voi cunoaște că vei salva pe Israel prin mâna mea, așa cum ai zis“. Și a fost așa. Și s-a sculat dis-de-dimineată a doua zi și a strâns valul și a stors roua din val, un vas plin cu apă. Și Ghedeon a zis lui Dumnezeu: „Să nu se aprindă mânia Ta împotriva mea și voi vorbi numai de data aceasta: «Te rog, să mai încerc numai de data aceasta cu valul. Te rog, să fie uscat numai valul și pe tot ogorul să fie rouă»“. Și Dumnezeu a făcut așa în noaptea aceea: și a fost uscat numai valul și pe tot ogorul a fost rouă.

Ghedeon era unul din conducătorii pe care Dumnezeu i-a trezit ca să domnească peste poporul Său în timpul judecătorilor în timpurile de demult ale istoriei lui Israel. Într-un timp de invadări ale armatei Madianului, Dumnezeu l-a chemat pe Ghedeon ca să strângă trupele israeliene și să învingă pe cuceritorii străini. Înainte ca Ghedeon însuși să se dedice luptei, el voia să fie sigur că Dumnezeu va da victoria lui Israel.

În Judecători 6.36-40 vedem cum Ghedeon l-a rugat pe Dumnezeu ca într-o dimineată să ude cu rouă un val de lână și în dimineata următoare să-l lase complet uscat. Valul de lână trebuia să fie un semn că Dumnezeu va salva foarte clar pe Israel de Madian. Dumnezeu i-a dat lui Ghedeon semnul pe care acesta l-a cerut și după aceea Ghedeon a ieșit și a bătut oștirea lui Madian.

Ar trebui noi să urmăm acest exemplu al lui Ghedeon și să punem valuri de lână? Învață Judecători 6, că este un gând bun, să rogi pe Dumnezeu pentru semne pentru confirmarea din partea Lui a planurilor noastre sau pentru o decizie, despre care gândim că ea ar corespunde voinței Lui? Cât de departe să exercităm această practică a punerii de valuri de lână? Sunt aceste valuri de lână rezervate numai pentru anumite ocazii speciale sau să ne așteptăm că Dumnezeu ne dă semne în fiecare zi? Punerea de valuri de lână este dovada unei credințe mature sau a unei credințe lipsite de maturitate? Se întărește credința noastră prin valul de lână, sau este mai bine să nu rogi pe Dumnezeu pentru un semn?

Aceste întrebări, și multe altele, ne vin în minte când citim relatarea despre Ghedeon. Din epistola către Romani 15.4 știm că acest pasaj din Vechiul Testament a fost scris spre învățătura noastră și a fost inclus în Cuvântul lui Dumnezeu. Sunt multe lecții mari pentru creștinii credincioși în relatarea despre Ghedeon, dar care este lecția pe care noi trebuie s-o învățăm conform voinței lui Dumnezeu din evenimentul cu valul de lână?

Înainte de a lua din Scriptură o dovadă despre calitatea credinței lui Ghedeon, vrem să ne amintim de unul din cele mai importante principii ale interpretării Scripturii. Narațiunea este întotdeauna supusă didacticii, adică, relatările despre evenimentele istorice, care sunt amintite în Biblie, sunt întotdeauna subordonate pasajelor Bibliei care dau o învățătură clară. Întotdeauna trebuie să diferențiem între ceea ce a avut loc, și ceea ce ar trebui să aibă loc când citim Scriptura.

De exemplu, faptul că Biblia ne spune că Avraam a folosit o minciună cu privire la soția lui, și prin aceasta a pus-o în pericol, ca să-și protejeze viața lui (Geneza 12.10-20), nu ar trebui s-o interpretăm în așa fel, că este în ordine pentru noi să mințim și să punem în pericol pe membrii familiei noastre, dacă gândim că este vorba de viața noastră. În același fel istoria lui Ghedeon și istorisirea despre evenimentul cu valul de lână este o relatare despre ceea ce a avut loc, dar nu înseamnă în mod necesar că ea ar trebui să aibă de asemenea loc. Trebuie să ținem seama de contextul în care stă istoria lui Ghedeon și să vedem dacă acțiunea lui Ghedeon era urmarea unei credințe mature tari sau a unei credințe slabe lipsită de maturitate. Noi trebuie să ne întrebăm pe noi înșine dacă întreg contextul istoriei ne învață că noi trebuie să urmăm acțiunile caracterului acestei istorii sau trebuie să evităm această acțiune. De asemenea trebuie să studiem și restul Bibliei și să vedem dacă sunt afirmații instructive clare, care ating tema interpretării valului de lână și care confirmă că noi trebuie să rugăm pe Dumnezeu pentru semne.

În evanghelia după Matei citim de două ori că Domnul Isus învață că rugăciunea pentru primirea de semne nu era o atitudine recomandabilă față de Dumnezeu. În ambele ocazii (Matei 12.39; 16.4) El spune, că o generație rea și adulteră cere un semn. Evident, motivele, pe care le avea această generație rea și adulteră, ca să ceară un semn de la Dumnezeu, erau total diferite de motivele unui credincios, care cere un semn de la Dumnezeu. Desigur, Biblia arată că chiar un credincios dovedește o credință lipsită de maturitate, dacă el are nevoie de semne. Să ne amintim că Domnul nostru muștră lipsa de credință a îndoielnicului Toma cu afirmația: „Ferice de cei care n-au văzut și au crezut” (Ioan 20.29). Noi putem deci spune, că regula generală a unui creștin în maturizare ar trebui să fie următoarea: Să umbli prin credință și nu prin valul de lână! Sau ca să cităm 2 Corinteni 5.7: „Pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere”. Vedem în felul acesta că pasajele instructive clare ale Scripturii, care au a face cu rugăciunea pentru primirea de semne, au tendința să ne arate că punerea valului de lână nu este expresia unei credințe mature sau ar fi un răspuns al credinței care onorează pe Dumnezeu.

Dacă privim istoria lui Ghedeon (ceea ce a avut loc) în lumina acestor învățături (a ceea ce ar trebui să aibă loc), atunci ne devine clar ce ilustrează această întâmplare cu valul de lână. Ghedeon nu a acționat pe baza unei credințe puternice și sigure, ci mai degrabă pe baza unei credințe slabe și nesigure. Ghedeon l-a rugat pe Dumnezeu pentru un semn, după ce Dumnezeu a promis solemn că El voia să elibereze pe Israel de madianiți. Domnul l-a trimis deja pe Ghedeon ca să bată pe madianiți. „Mergi cu această putere a ta și vei salva pe Israel din mâna lui Madian. Nu te-am trimis Eu?” (Judecători 6.14). În afară de aceasta Dumnezeu i-a dat un semn permanent: în felul în care El a răspuns la jertfa adusă de Ghedeon. Un foc misterios a arătat că Dumnezeu a primit pe Ghedeon și jertfa lui. Focul acesta a mistuit jertfa adusă de Ghedeon. Ce altă dovadă mai avea nevoie Ghedeon, ca să știe că Dumnezeul lui Israel era pe punctul să dea o biruință deplină asupra lui Madian? Și cu toate acestea Ghedeon a avut curajul să spună lui Dumnezeu: „Dacă vrei să salvezi pe Israel prin mâna mea, cum ai zis” (Judecători 6.36). Cât de dezamăgitor și totuși cât de cunoscut! La fel este deseori și cu noi, cum a fost cu Ghedeon. Noi ne îndoim de făgăduințele directe, pe care Dumnezeu ni le-a dat negru pe alb în Scriptură. De ce, de exemplu, riscăm probleme corporale prin stres, când ni se spune totuși clar: „Aruncați asupra Lui toată îngrijorarea voastră, pentru că El îngrijește de voi” (1 Petru 5.7)?

Faptul că noi toți am pus probabil deja valuri de lână și este posibil să fi văzut răspunsul lui Dumnezeu prin semne minunate, aceasta nici pe departe nu înseamnă că Dumnezeu are plăcere de acest fel de umblare a noastră în credință. Așa cum și părinții uneori se coboară să cedeze la întrebările temătoare și la rugămințile copiilor lor pentru garantare sau confirmare, la fel și Dumnezeu uneori liniștește întrebările credinței noastre slabe. Însă părinții doresc ca copiii lor să devină maturi, când nu mai au nevoie permanent de o garantare sau de o demonstrare neobișnuită a confirmării. La fel dorește Dumnezeu ca copiii Lui să crească în credință până la statura când nu mai au nevoie să pună valuri de lână și să se roage pentru semne. Subiectul nu este, că istoria lui Ghedeon ne învață că este greșit să pui valuri de lână, și că este greșit să ceri semne de la Dumnezeu. Însă relatarea despre Ghedeon și despre valul de lână este amintită în Scriptură ca să ne arate că este o credință nesigură, îndoielnică să dorești semne, și că în mod obișnuit punerea de valuri de lână o face o credință temătoare, lipsită de maturitate.

O lecție deosebit de încurajatoare, pe care noi nu vrem s-o pierdem din vedere când studiem istorisirea despre Ghedeon și valul de lână, este aceasta, că Dumnezeu tolerează lipsa noastră de credință și continuă să facă lucrarea Sa cu noi în ciuda credinței noastre lipsite de maturitate. El ne poate da chiar și aceste semne, pentru care ne-am rugat, ca să întărească credința noastră slabă.

Cu toate că din Scriptură rezultă clar că Ghedeon nu era un gigant al credinței, nu ar trebui să pierdem din vedere faptul că el avea o credință reală. Probabil el nu a avut o credință așa de îndrăzneată cum au avut unii viteji din Vechiul Testament, dar trebuie accentuat că Ghedeon nu era lipsit de credință. Când Dumnezeu l-a chemat pe Ghedeon să distrugă altarul păgân al tatălui său (Judecători 6.25-27), el a făcut aceasta noaptea, deoarece era prea fricos s-o facă ziua. Dar a făcut-o!

Credința nu trebuie să fie îndrăzneată, pentru ca să fie reală. Cât de încurajator este pentru noi, care suntem deseori așa de lipsiți de curaj în credință. Vedem iarăși că lui Ghedeon îi era frică de luptă, și a avut nevoie de un vis, care l-a încurajat să facă pasul prin credință (Judecători 7.9-15). Însă Dumnezeu știa totul despre credința slabă a lui Ghedeon, și după ce El a spus încă o dată clar și precis că Ghedeon îi va bate pe madianiți (Judecători 7.9), El a zis lui Ghedeon: „Ridică-te, coboară în tabără, pentru că am dat-o în mâna ta. Și, dacă te temi să cobori singur, coboară în tabără cu Pura, slujitorul tău. Și vei auzi ce zic ei și apoi îți se vor întări mâinile și vei coborî în tabără [ataca tabăra]” (Judecători 7.10,11). Cât de îndurător este Dumnezeu! Răbdarea demnă de admirare a lui Dumnezeu și bunăvoința Lui față de credința slabă a lui Ghedeon (care a acordat mai multă valoare visului madianit decât cuvintelor clare ale Domnului!) ne arată dimensiunea harului Său față de credința noastră mică. Ce încurajare pentru noi, care la fel ca Ghedeon de multe ori suntem încurajați dacă vedem „dovezi”, în loc să avem o credință simplă în făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu fie preamărit, „El știe din ce suntem făcuți: Își amintește că suntem țărână” (Psalmul 103.14).

Faptul că Ghedeon, cu tot eșecul lui, este citat în epistola către Evrei (Evrei 11.32) printre eroii credinței, ne arată că din perspectiva lui Dumnezeu *realitatea* credinței noastre în cele din urmă este mai importantă decât *tăria* credinței noastre. Toate acestea sunt încurajatoare pentru noi. De altfel aceasta nu înseamnă că Dumnezeu Își pune pecetea confirmării Sale pe

punerea noastră de val de lână sau pe o credință slabă, temătoare.

Practica punerii valului de lână este nu numai un semn despre o credință lipsită de maturitate, ci cu aceasta sunt legate și unele probleme. Una din probleme este, că tu niciodată nu vei fi cu adevărat sigur cu valul tău de lână. Să presupunem că tu ai rugat pe Dumnezeu să-ți dea un semn din cer, ca să știi dacă să faci o anumită călătorie sau să închei o anumită relație, și trei zile mai târziu vezi o cometă. „Oooo!”, spui tu. Însă după aceea începi să te întrebi: „A fost acesta un semn de la Dumnezeu sau a fost numai o întâmplare?” Ce vei face atunci? Probabilitatea este mare ca să faci ceea ce a făcut Ghedeon. Vei îngrădi și mai mult limitele cu privire la semn, ca să fii sigur. „Doamne, fă-mă să văd în următoarele 48 de ore trei comete în partea de nord a cerului, dacă hotărârea mea este conform cu voia Ta.” Însă tu nu vei putea pune destul de multe valuri de lână, ca să fii sută la sută sigur. Și unde se termină credința și unde începe manipularea lui Dumnezeu?

Să îngrădești limitele conduce la o altă problemă. Să pui valuri de lână nu poate fi greșit. Dar devine foarte periculos să ajungi să ispitești pe Domnul, și aceasta este foarte clar greșit. Când fariseii și saducheii L-au rugat pe Hristos să le dea un semn, Scriptura spune, că ei L-au ispitit, prin aceea că au cerut un semn din cer (Matei 16.1). Biblia învață foarte clar, că este păcat să ispitești pe Dumnezeu sau să-L pui la probă. „Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău” (Deuteronomul 6.16). Dacă traversezi autostrada și te aștepti să nu fi rănit de un autoturism, deoarece Dumnezeu a făgăduit să ne protejeze, aceasta înseamnă să ispitești pe Dumnezeu.

Un creștin credincios care pune un val de lână ca să ceară un semn, într-adevăr nu ispitește direct pe Dumnezeu, dar dacă el începe să delimiteze tot mai mult granițele semnelor cerute, atunci el se deplasează în această direcție. Dacă Îl rugăm pe Domnul: „Fă ca telefonul să sune mâine la prânz, dacă Tu vrei ca eu să ocup acest loc de muncă nou (sau să merg într-o localitate nouă)”, atunci noi am închis cu adevărat pe Dumnezeu, L-am închis într-o boxă făcută de noi înșine. Noi am stabilit condițiile noastre, și noi constrângem pe Dumnezeu să confirme voința Lui conform condițiilor impuse de noi. Nu se apropie aceasta în mod periculos de ispitire a lui Dumnezeu? Cu cât delimităm tot mai mult granițele, ca să constrângem mâna lui Dumnezeu, cu atât mai mult ne apropiem de ilustrația de mai sus cu autostrada. Cu cât mai bine este să folosim mijloacele normale, pe care Dumnezeu ni le-a dat, ca să luăm decizii: în primul rând liniile directe ale Scripturii inclusiv o înțelegere generală sfântă și apoi să rugăm pe Dumnezeu să confirme hotărârea noastră sau să ne determine să ne hotărâm altfel pe calea pe care El Însuși a ales-o.

Să rogi pe Dumnezeu să confirme hotărârile noastre, fără să-L îngrădești cu privire la felul în care El face aceasta, nu este același lucru cu a pune valuri de lână. Să togi pe Domnul să ne arate într-un mod clar, dacă am luat o hotărâre sau suntem pe cale de a lua o hotărâre, care nu este în concordanță cu voia Lui – nu este același lucru cu a cere un semn special de la Dumnezeu. Domnul nu Se joacă cu noi, El dorește ca noi să luăm decizii corecte, și Îi place să ne confirme aceste decizii. Noi nu trebuie să punem valuri de lână, ca să amintim Tatălui nostru că copiii Lui, pe care El îi cunoaște deplin, au nevoie de sprijinul Lui desăvârșit în umblarea lor prin credință. Noi ne putem încrede în făgăduințele Lui.

„Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările” (Proverbe 3.6)

Citește și: „Cum cunosc eu voia lui Dumnezeu?” din articolul [„Cunoașterea voii lui Dumnezeu.”](#)

Tradus de la: [Sollen wir Zeichen fordern?](#)

Titlul original: „Faith and Fleeces“

Sursa: www.growingchristians.org

Traducere: Ion Simionescu